

Van Maidenhead en de dingen die (nooit mogen) voorbijgaan

“Old veterans never die, they just fade away”

Kan de tijd ook een begrip uithollen? Wie Maidenhead zegt en deze Bullytin ontvangt weet ongetwijfeld waar Maidenhead voor staat. Het jaarlijkse Paastoernooi voor de A-jeugd, in de even jaren in Engeland en in de oneven jaren in Nederland. Voor het eerst in 1982 en daarna altijd. Met de jongens en meisjes elftallen van Maidenhead en later Brigg (uit Hull) en Yateley (geen hockeyclub maar een school).

Misschien langzamerhand minder bekend is dat vroeger eveneens jaarlijks, bij toerbeurt in Engeland en Nederland, de heren veteranen met Maidenhead een uitwisseling hadden. Tot welke imposante internationale contacten dat heeft geleid leze er hoofdstuk 3 “Over de landsgrenzen” uit “Lekker hard peren” maar op na. Maar wat was, is niet meer.

Het elftal van Maidenhead kwam altijd eind augustus, voor het begin van het nieuwe seizoen, in Krimpen strijden om de Burgemeester Bulder Wisselbeker. Maar het bleek steeds moeilijker voor onze Engelse vrienden om een elftal op de been te brengen en de oversteek te maken. In 2003 werd voor het laatst om de Burgemeester Bulder Bokaal (wat heet, het is niet meer dan een verzilverde granaathuls) gestreden en gewonnen door Krimpen 2, dat stond voor de dinsdagavondveteranen onder leiding van Gooike van Slooten. Om de bokaal aan de vergetelheid te ontrukken plaats ik een foto (onder) bij deze overpeinzing.

De veteranen van Krimpen speelden in Maidenhead altijd in april. En weer waren het de dinsdagavondveteranen die, in 2004, voor het laatst naar Engeland afreisden. Het was in één woord g-e-w-e-l-d-i-g!

Wat maakt Maidenhead zo speciaal? Zo maar een impressie. Met de auto naar Calais, want vandaar is de oversteek het goedkoopst en snelst. Het ontwaren van de white cliffs of Dover geeft een eerste onderbuik gevoel en de fototoestellen komen uit hun hoesjes. Links rijden op de M4 is een eitje als je niet van de rechterbaan af gaat, dus met 120 m/ph ben je er zo. En dan nadert Bray. Je zult niet de eerste zijn die in extase raakt over The Fat Duck – hoe kan zo'n onooglijk optrekje nu drie (!) Michelin-sterren hebben? - in de bocht van Bray Road op de rechterweghelpt gaat rijden en dan recht op de enige politieauto ter plaatse inrijdt. Bloody continental foreigner!

“Hier leeft de traditie al meer dan honderd jaar ... Dit mag niet eindigen.”

In Bray ligt het heilige gras, 's zomers voor cricket, the king of sports, en 's winters voor hockey - the emperor of sports, lekker puh. Gemillimeterd. Met kuilen. Hier sloeg de (daardoor inmiddels) legendarische Peter de Waard op zondagochtend 18 april 2004 bij een doelpoging de bal meer dan 30 meter (niet overdreven) over het doel, waarbij de bal op de Bray Road neerkwam, 1 seconde (niet overdreven) nadat een Bentley (niet overdreven) was gepasseerd op weg naar het andere restaurant in Bray aan de oever van de Thames met, u raadt het al, drie (niet overdreven) Michelin-sterren. Hier won Meisjes-A in 2002 voor het laatst voor Krimpen het International Tournament door in de beslissende laatste wedstrijd, een gelijkspel was voldoende, zoveel mogelijk ballen - op het veld naast de kerk - in de haag tussen de

1

2

3

4

1 The white cliffs of Dover

2 Het was erg nat....

3 Inspectie van de grasmat en bespreking van de tactiek

4 Huug Luigies overhandigt Maidenhead bij 100-jarig bestaan namens MHCKrimpen een boom (links op de foto) met bijbehorende gieter

Staan vlnr. Hans Janssen Daalen; Alexander Bakker; Bert van der Sluis; Simon Rotsteeg; René Mandos; Peter Forsell; André Verweij; Willem Vermeulen;

Zittend vlnr. Edward Struijk; Gooike van Slooten; Camiel de Clercq; Peter de Waard; Cornelis van Wesep en Huug Luigies.

en miste. "Good position," zei de scheidsrechter. Soms ga ik wel eens naar Google Maps en dan rijd ik met streetview over de Bray Road en dan kijk ik weer even over het muurtje en dan passeer ik de keeper wel.....

"... een onvergetelijke gebeurtenis"

Back to reality. Food and drinks bij de ontvangst in het clubhuis, daarna naar het gastgezin en food en drinks, many drinks. Zaterdagochtend een sightseeing-tour en zaterdagmiddag op kunstgras een oefenwedstrijd. En dan 's avonds het traditionele diner in het clubhuis. Niet zozeer

het culinair gebodene als wel de ambiance, de speeches en de liederen maken dit tot een onvergetelijke belevenis. En dan op zondag het toernooi met tegenstanders in shirts met de meest mooie kleurschakeringen. En na veel beer en speeches op zondagavond eten in een Indisch restaurant: hot,hot,HOT!

Hier leeft de traditie al meer dan honderd jaar.....

Dit mag niet eindigen. In 2012 (even jaar), wanneer de Olympische Spelen in Londen worden gehouden, mogen de veteranen weer afreizen naar Maidenhead. Inschrijven is nu al mogelijk. Ik ga, wie volgt mij? Reacties naar lustrumcie@mhckrimpen.nl.

Huug Luigies.

KUNSTGRASVELD

Zoals inmiddels algemeen bekend is de kwaliteit van ons kunstgrasveld ver tot onder het aanvaardbare niveau gedaald. Dat is niet verwonderlijk als we onze teams zien strijden om weer een wedstrijd te winnen. De inzet is onverminderd hoog. Ook alle inspanningen van ons onderhoudsbedrijf Willem Roelofsen BV hebben niet kunnen verhinderen dat het nu toch echt tijd is voor een nieuw veld.

Het bestuur heeft daarom dit voorjaar een kunstgrascommissie in het leven geroepen om de mogelijkheden van vervanging te verkennen.

Inmiddels is er een conceptplan van aanpak, zijn de financieringsmogelijkheden bezien en zijn besprekingen met de gemeente gestart. We ervaren daarbij een constructieve houding van ons gemeentebestuur.

Onze inzet is om met de vervanging van het bestaande veld ook te onderzoeken of een tweede kunstgrasveld tot de mogelijkheden behoort. Het hockeyen op natuurgras is immers niet meer van deze tijd en een tweede veld zou zeer van pas komen. De club groeit enorm de laatste jaren en maanden. De netto-instroom is ten gevolge van het enthousiaste jeugdbeleid hoger dan ooit!

De tijdslijnen zijn kort. We willen op korte termijn de offertes voor de nieuwe velden aanvragen en voor 1 januari duidelijkheid krijgen over de financieringsmogelijkheden. Het zal duidelijk zijn dat dit plan niet tot stand kan komen zonder een forse lening. De clubrekening staat solide in de plus plus, maar een dergelijke investering is nu eenmaal een forse aanslag op de clubexploitatie.

Om deze reden zullen er nog extra pogingen worden gedaan om fondsen aan te boren via verschillende acties en zullen er allerlei sponsoren worden benaderd. Alle beetjes helpen!

Zo'n 26 jaar geleden lukte het immers ook. Ondanks het feit dat het destijds door de hockeybond werd afgeraden om een kunstgrasveld aan te leggen, zette de toen net opgerichte kunstgrascommissie door. Op het Crimpenhof werd onder andere een rommelmarkt georganiseerd, winkeliers vulden het gewonnen bedrag aan en zo'n drie jaar na de eerste oriënterende gesprekken kwam de aanleg van het veld tot stand.

Ook nu moet dit te realiseren zijn. De inspanningen van enkelen zijn daarbij niet genoeg. Als we allemaal ons steentje bijdragen zijn er zeker mogelijkheden. Ook bij onze gemeente en de fracties vinden we een luisterend oor. Door de positieve energie die we tot nu toe hebben ervaren, hebben we er vertrouwen in dat we het voor elkaar krijgen.

Rondetafelgesprek met zes voorzitters

Vier van de zes zijn rond hun twaalfde levensjaar gaan hockeyen. Van vijf van de zes hebben de echtgenotes gehockeyd of doen dat nog steeds. Alle zes hebben ze kinderen die bij MHC Krimpen hockeyen of hebben gehockeyd. Niet door ambitie gedreven maar uit verantwoordelijkheidsgevoel hebben ze hun beste krachten aan MHC Krimpen gegeven en daar veel voor teruggekregen.

Huib Preij (1979-1984)

Theo Brekelmans (1991-1993)

Ruud Erdman (1993 -1997)

Huug Luigies (1997-2001)

Peter Kleinekoort (2001-2006)

Arnold Stendahl (2006-heden)

(Hans Ankerman (1984-1991) is in 2009 overleden)

Wat heb je met hockey/MHC Krimpen en waarom ben je als voorzitter gevraagd?

Huib Preij: „Ik heb vanaf mijn twaalfde bij Victoria gehockeyd. Ook in de Zuid-Hollandse districtsteams en ook een jaar Nederlands Jeugd. Bij Victoria vele jaren in Heren-1. Altijd plezier en prestatie gecombineerd. Zonder plezier geen prestatie. Ik ben in 1976, een jaar na het eerste lustrum bij Krimpen gekomen. We woonden hier inmiddels twee jaar en we vonden dat we moesten recreëren in het dorp waar we woonden om zo zoveel mogelijk mensen te leren kennen. We hebben er nooit spijt van gehad. Al snel kwam ik in het bestuur als technisch commissaris en leerde zo alle namen kennen. Na een jaar werd ik voorzitter. Mijn voorganger was Michiel Hazewinkel, die op de maandagavonden altijd in het clubhuis een boek zat te lezen. Hij maakte zich ogenschijnlijk nergens zorgen over. Michiel heeft wel een prognose voor de ledenaanwas voor de komende tien jaar gemaakt. Een prognose die, zo bleek later, vrijwel geheel juist was. De club maakte in mijn bestuursperiode een enorme groei door, zowel bij de junioren als de senioren. We moesten zelfs een ledenstop instellen. De wachtlijst werd verdeeld in A-, B-, C- en een D-categorie.

De A-categorie was voor kinderen van wie ouders iets wilden doen en zelf hadden gehockeyd. De B-categorie was voor kinderen van wie ouders niets wilden doen, maar die wel hadden gehockeyd. Kinderen van wie de ouders iets wilden doen, maar geen hockeyachtergrond hadden kwamen in categorie C en kinderen van wie de ouders niets wilden én die ook niet hadden gehockeyd kwamen in categorie D.

Bijna alleen kinderen uit de A- en B-categorie hadden kans om lid te worden. In alle leeftijds categorieën hadden we

Huib Preij: "De bestuursvergaderingen waren altijd lang en heel gezellig ..."

in die tijd twee of drie teams. De bestuursvergaderingen waren altijd lang en heel gezellig en waren vaak thuis bij Rinia en Frank de Bruin."

Theo Brekelmans: „In de tijd dat ik mijn oudste zoon Bas aanmeldde als lid van MHC Krimpen - dat moet in 1982 zijn geweest - was er een gigantische wachtlijst. We hadden toen nog geen kunstgras; slechts twee velden naast het clubhuis en als veld 'drie' het sportveld van het Krimpenwaard College. Dat bepaalde het maximale aantal wedstrijden per weekeinde en daarmee het maximale aantal teams en leden.

En fin, voor aanmelding moest je een hele vragenlijst met betrekking tot je hockey achtergrond invullen. Ik was sinds mijn 13e jaar een actief hockeyer bij Ring Pass in Delft waar ik tal van kaderfuncties heb vervuld. Op het moment dat ik Bas aanmeldde bij Krimpen was ik voorzitter van de omni-vereniging Ring Pass (overkoepelend hockey en tennis) en was ik een actief bondsscheidsrechter in de zaalcompetitie.

Welnu, op de ouderavond voor nieuwe leden - Bas was inmiddels aanvaard als kandidaatlid - werd ik onmiddellijk ingelijfd door Arthur Keijzer, de toenmalige voorzitter van de Technische Commissie, als lid van die commissie.

Na ongeveer zes jaar in de TC actief geweest te zijn met voornamelijk Alexander Bakker en Rob van den Heuvel en na vier jaren de TC portefeuille in het bestuur te hebben beheerd, ontstond er ongenoegen onder de leden dat zich met name richtte op de toenmalige voorzitter. De Algemene Leden Vergadering benoemde een 'Commissie van Wijze Menschen' waarvan naast ikzelf Huib Preij, Bart van Ogtrop, Marijke Gonzalez, Rob van Langeveld en Alexander Bakker deel uitmaakten.

Na onze bevindingen en aanbevelingen te hebben uitgebracht aan de Algemene Vergadering, werd ik benaderd of ik de nog resterende twee jaar (het maximum voor een bestuursperiode is/was zes jaar) als voorzitter wilde vervullen. Ik heb daarmee ingestemd en werd als voorzitter gekozen."

Ruud Erdman: „Zelf heb ik vanaf mijn twaalfde hockey gespeeld - eerst bij het tweede VCL op het terrein van HDM in Den Haag en daarop volgend tijdens mijn studententijd in Groningen bij Groninger Studenten. Hockey had voor mij vooral een groot pretgehalte; aan die voorwaarde werd ruimschoots voldaan. Het ging mij om de gezelligheid. Waarom ik als voorzitter werd gevraagd weet ik niet precies. Ik vermoed dat het te maken had met het gegeven dat het hele gezin (zes personen) actief was bij MHC Krimpen en omdat ik ik ben. En mijn voorganger zat, meen ik

Ruud Erdman: "We hebben ons als club staande weten te houden in een tijd waarin het ledenaantal drastisch terugliep"

mij te herinneren, aan het eind van zijn termijn."

Huug Luigies: „Ik ben op mijn twaalfde bij Upward in Arnhem gaan hockeyen, eerder kon gewoon niet. Via jongens-D kwam ik in Heren-7; ik speelde liever, en veel

beter, tennis. Tijdens mijn studententijd in Utrecht heb ik de stick aan de wilgen gehangen en alleen huizenhockey gespeeld. Toen ik in Rotterdam ging werken heb ik een aantal jaren bedrijfshockey gespeeld voor NautaDutilh. Pas toen mijn kinderen bij MHC Krimpen gingen spelen ben ik weer op de dinsdagavond gaan trainen. Ik werd gevraagd voor de Technische Commissie en na een paar jaar vroeg Ruud Erdman mij op een avond bij hem thuis of ik bestuurslid wilde worden. Dat wilde ik wel, maar alleen wanneer ik voorzitter mocht worden. En ik wilde eerst een jaar in het bestuur meedraaien als Technisch commissaris. Zo is het gekomen."

Peter Kleinekoort: „Cora en Julie hebben vele jaren met plezier bij MHC Krimpen gespeeld. Ik vond en vind dat je daar best wat tegenover mag stellen. Ik denk dat anderen van mening waren dat ik een geschikte voorzitter zou kunnen zijn."

Arnold Stendahl: „Zelf heb ik lang gevoetbald, van mijn achtste tot mijn 21e bij DHS in Schiedam, waarvan zelfs één jaar 1e klasse KNVB, en later tijdens en na de studie in de zaal. In de tijd dat ik advocaat was bij Trenité van Doorne heb ik af en toe meegedaan met bedrijfshockey, als ons team echt omhoog zat vanwege een tekort aan spelers. Wij kwamen in 1991 in Krimpen aan den IJssel wonen naast Jacques van Bente - mijn dierbare buurman die veel te jong is overleden - die gek was van onze jongens die hij steevast 'gozertjes' noemde. Jacques en Lidy vertelden vele mooie verhalen over het hockeyen bij MHC Krimpen. In 2006 wilde mijn jongste zoon Marc gaan voetballen, maar wij hebben hem kunnen overtuigen op hockey te gaan. Na een jaar rechtsmidden te hebben gespeeld, is hij nu al weer drie jaar de vaste keeper van zijn team, nu Jongens-B2. Pa en ma langs de lijn. Mijn oudste zoon Luc (hij mag niet hockeyen) was aanvankelijk hulpcoach van het team van Marc en is sedert ruim een jaar fanatiek clubscheidsrechter, onlangs heeft hij zijn eerste schreden gezet op het pad naar het bondsscheidsrechterschap. Vorig seizoen heeft hij gefloten op het regionaal en het landelijk schoolhockeytoernooi (waaronder de halve finale meisjes in het Wagener stadion!) en de landelijke finales D-jeugd. Op advies van Hans Jansen Daalen ben ik vanaf november 2006 mee gaan trainen en partijtje spelen met de recreanten en veteranen op de dinsdagavond. Ten tijde van de start van het seizoen in 2006 was er in de club een ruime toename aan zorgen over de toekomst van de vereniging. Peter ondervond zeer weinig steun en had al diverse malen geuit te willen stoppen. Tijdens een uitwedstrijd van het team van Marc in Leiden hebben vier

vaders onder wie mijzelf - één vader zat al in het bestuur - besproken collectief te proberen de vereniging te helpen, zo nodig in het bestuur. Peter kreeg hier lucht van en zocht ons op. Bij de toetreding hebben de overige bestuursleden mij gevraagd of ik voorzitter wilde worden, waarschijnlijk omdat ik de oudste van het stel was. Ik heb ja gezegd. Peter kon het stokje of beter gezegd de hamer - en dat kleine hockeystickje - overdragen, tijdens en na goedkeuring van de Ledenvergadering in november 2006, ook al was ik een vreemde eend in de hockeybijt."

Welke ontwikkeling heeft MHC Krimpen in jouw bestuursperiode doorgemaakt?

Huib: „In mijn bestuursperiode werd begonnen met de voorbereiding voor de aanleg van een kunstgrasveld, hetgeen vlak na mijn aftreden werd aangelegd onder het voorzitterschap van Hans Ankerman. Verder vond ik het geen probleem als talentvolle jeugdleden naar Victoria of Rotterdam gingen, waarbij ik dan probeerde te bepalen welke club voor hen het meest geschikt was. Ik heb me sterk gemaakt voor het internationale jeugdtoernooi en vond ook dat onze jonge senioren naar buitenlandse toernooien moesten gaan, maar ik vond dat ze dat allemaal zelf moesten regelen. Paul Jansen cs hebben dat met veel enthousiasme opgepakt."

Huug Luigies: "In de eerste twee jaren van mijn voorzitterschap had de vernieuwing van het kunstgrasveld de hoogste prioriteit."

Theo: „Het was voornamelijk de implementatie van de aanbevelingen van de 'Commissie van Wijze Menschen' die vooral in het communicatieve vlak lagen, maar ook in de openheid van bestuur en het nakomen van afspraken en toezeggingen. De eerste teruggang van het ledental was al zichtbaar in mijn bestuursperiode. Een deel van

die teruggang kon worden verklaard uit de demografische ontwikkeling van Krimpen. Voorspellingen of wetenschappelijke conclusies die in het eerste bestaan van Krimpen al door Michiel Hazewinkel waren gepubliceerd. Ook de samenstelling van bestuur wijzigde - van overwegend bestuursleden met een hockey traditie tot een mix van deze categorie met geïnvolveerde ouders. Ook de eerste verjonging in het bestuur werd ingezet (Marc van Ettinger) om een betere beeld te krijgen wat de wensen en verwachtingen van de jongere leden was, maar ook om de jongeren een bestuurslid te bieden met wie zij zich konden identificeren."

Ruud: „We hebben ons als club staande weten te houden in een tijd waarin het ledenaantal drastisch terugliep. Het was de tijd waarin het individualisme als fenomeen in de maatschappij steeds meer de kop op stak en duidelijk merkbaar en zichtbaar werd binnen de sport en vrijetijdsbesteding. Teamsport was niet meer iets wat vanzelfsprekend was. Verder bleek dat het dorp Krimpen niet meer groeide qua inwonertal. We maakten ons grote zorgen over de betrokkenheid van de leden en in het bijzonder over het slinkende ledenaantal. Tenslotte maakten wij ons sterk voor de aanleg van één of meerdere kunstgrasvelden en dat was dan ook de grote uitdaging voor mijn opvolger."

Huug : „In de eerste twee jaren van mijn voorzitterschap had de vernieuwing van het kunstgrasveld de hoogste prioriteit. Er was geen geld voor gereserveerd en de gemeente droeg geen cent bij. Met een geweldige inspanning van de hele vereniging zijn toen de benodigde middelen zelf bijeengebracht. Een geweldige tijd met verkoop van (zelfgebakken) taarten door Dames-1, een bingo door Heren-3, doelpuntensponsoring, een club van honderd en het spaarvarken Spekkie! Het aantal leden nam toe tot bijna vierhonderd. Steeds meer veteranen haakten echter om uiteenlopende redenen af. De groei kwam vooral van de jeugd. In de twee laatste jaren is het beleidsplan MHCK 2010 vastgesteld en is de keuken gerenoveerd. Een bouwplan voor grondige renovatie van het gehele clubhuis kon niet worden gerealiseerd; de gemeente hield ons eindelijk aan het lijntje."

Peter: „Vrij snel na mijn benoeming werd Dames-1 als gevolg van te weinig geïnteresseerden opgeheven. Dit vond ik niet acceptabel. Inmiddels hadden wij ook geen meisjes-A meer. Een ander probleem was dat wij te weinig club scheidsrechters hadden. Wij zijn toen gestart met het organiseren van scheidsrechterscursussen, ik heb hier

aan deelgenomen en aansluitend heb ik mijzelf benoemd als vaste scheidsrechter van meisjes B1 met als resultaat dat dit team uiteindelijk Dames-1 is geworden. Niet omdat ik zo goed was maar als gevolg van de aandacht die de meisjes kregen."

Arnold: „Ronduit veel. Een fantastische groep bestuursleden en groei van het bestuur uit alle geledingen. René van Walsum die in 2006 al een jaar penningmeester was en die is doorgegaan tot november 2009. John Antonisse is tot ons geluk de waardig opvolger van René. Marleen Rirassa is onze rotsvaste secretaris. Marjolein de Waard die, met alle activiteiten op de woensdagmiddag, vanuit de jeugd de vereniging mede weer spectaculair doet groeien en haar zorg en inzet voor de jongste jeugd. Samen met Dani de Bode en Paul Braam, twee Heren-1-spelers die heel veel in onze vereniging investeren - vormt zij het ter zake kundig hart van de club, de TC. Toine van der Zanden ondernemer pur sang en dat is te zien in het clubhuis. Een bestuur van maar liefst zeven vrouwen en mannen groot, samen sterk. Weer groei van het ledental. Al weer voor het vierde jaar op rij zwarte cijfers. Goed contact met de gemeente, al blijft de volatiliteit aan die zijde onveranderd groot. De concrete plannen en voorbereiding voor vernieuwing van veld 1 volgend jaar zomer, idealiter zelfs tevens veld 2. De bar. Het fluiten. De vernieuwing en inhoudelijke invulling van de website en de nieuwe Bullytin. Beide opknappbeurten althans verbouwingen van het clubhuis. De hockeyfeesten, roemrucht maar sinds anderhalf jaar zonder noemenswaardige incidenten. Zelfs de burgemeester is er trots op!"

Wat zul je je altijd blijven herinneren uit je bestuursperiode?

Huib: „In mijn bestuursperiode hadden we altijd voldoende kader. De eerste functionaris die ik in het bestuur aan stelde, was Arthur Keizer, die als 'lubber' ging functioneren. Hij zat elk weekeinde vele uren aan de bar van de club, en iedereen die met hem sprak, had daarna een functie in de club."

Theo: „Zeer toegewijde en hard werkende bestuurs- en commissie- en overige kaderleden, met toen als hoogste erkenning de benoeming van Wim Roelofsen tot erelid van MHC Krimpen."

Ruud: „De fraaie herinneringen aan de buitengewone gezellige en vriendschappelijke bijeenkomsten/vergaderingen met de zelf gekozen medebestuurders. En de onderlinge samenwerking en vertrouwen. In het bijzon-

der: de disco's waar wij zelf als bestuursleden achter de bar stonden toe te kijken hoe onze jeugdige leden zich aan elkaar vergrepen - de hormonen stoomde uit de oren - en Jacques van Bentum met twee krijtjes in zijn oren zich zelf beschermde tegen mogelijke gehoorschade en trachtte een dutje te doen, gezeten op een barkruk. Kostelijk vermaak."

Peter Kleinekoort: "Vrij snel na mijn benoeming werd Dames-1 als gevolg van te weinig geïnteresseerden opgeheven. Dit vond ik niet acceptabel."

Huug: „Zo veel! Allereerst de bestuursvergaderingen die tot de volgende dag duurden, maar waarbij zo ontzettend veel gelachen werd. Verder het tijdens de rust van Nederland – Pakistan in het Wagener-stadion uit de handen van André Bolhuis in ontvangst mogen nemen van het eerste Shell-scholenpakket. En dan die zondag, waarop ik met Heren-1 en Heren-4, de trekhaak van mijn auto, een verrijdbare kast en met behulp van Alexander B. die een paaltje opzij zette, uit de lucht geobserveerd door een politieheliikopter, de twee tribunes uit de sporthal aan de Groenendaal - voor een prikje op de kop getikt - naar hun huidige bestemming heb gesleept. Zo maar wat keuzes uit vele mooie momenten."

Peter: „Het kan niet uitblijven: de jarenlange moeizame onderhandelingen met de gemeente betreffende het achterstallige onderhoud van ons clubhuis."

Arnold: „De veerkracht binnen onze vereniging. Door een kernploeg van hard werkende vrijwillige doorzetters is er weer volop leven, enthousiasme en verbreding in onze club gekomen, hetgeen onder meer tot uiting is gekomen in de hiervoor genoemde punten. De toekenning en uitreiking van de koninklijke onderscheiding aan Wim Roe-

lofsen in mei 2009 bij ons op de club. Vele leden, oud-leden, vrienden en genodigden, onder wie eurocommissaris mevrouw Kroes, waren getuige toen de burgemeester de onderscheiding aan hem uitreikte tijdens het familietoernooi. Wat een mooie dag was dat. De verbinding welke hockey met zich brengt. Bij voetbal was dat ook wel, maar bij hockey maak je vrienden voor het leven."

Prestatie- of recreatiehockey voor MHC Krimpen?

Huib: „Ik vind dat een club als Krimpen onder de rook van Rotterdam er niet naar moet streven tophockey te spelen, maar recreatief hockey op een acceptabel niveau. De top spelers gaan toch weg. Zorg voor gezelligheid en een goede organisatie."

Theo: „Ik vind dat een moeilijke vraag om te beantwoorden omdat het nogal snel tot een tweedeling kan leiden. Bovendien hoe definieer je prestatiehockey? Behoren de eerste elftallen tot deze categorie, omdat het twee keer per week trainen, misschien een betaalde trainer/coach hebben en in de hoogste klasse waarin de club uitkomt spelen? Of is het de speler of speelster die elke speeldag het onderste uit de kan haalt terwijl hij of zij in het laagste team speelt?

Voor mij moet MHC Krimpen ruimte hebben voor een variëteit aan spelers en speelsters; een variëteit die zich kenmerkt door de mate van competentie in de hockey-sport - vooral techniek en inzicht - geflankeerd door fysieke mogelijkheden. Dit leidt van laag fysiek - leeftijd, keuze of anderszins - en laag hockey competent tot hoog fysiek en hoog hockey competent. De beperking in mijn opvatting ligt in het gegeven dat naarmate een club minder teams heeft teams minder heterogeen kunnen worden samengesteld op basis van deze twee gegevens. Maar is dat nu niet juist een van de uitdagingen en charmes van een team sport? Maar misschien wel het belangrijkste feit is het voortbestaan van de club. De tijd is voorbij dat je niet catert voor het totale potentiële aanbod."

Ruud: „Voor beide moest ruimte zijn; dat was wat wij trachtten na te streven."

Huug: „Het altijd terugkerende dilemma dat geen dilemma behoeft te zijn; iedere sportman en -vrouw gaat immers sowieso het veld in om te winnen. Ik zou zeggen: indien mogelijk voor elk wat wils en verder handelen per elftal naar bevind van zaken en mogelijkheden."

Peter: „Naar mijn bescheiden mening is er plaats voor beiden. De selectieteams prestatie en de overigen recreatie."

Arnold: „Voor zover ik dit kan technisch kan beoordelen, sluit ik mij aan bij Huib Preij. Realiter is er bij MHCK onvoldoende basis om structureel in te zetten op prestatiehockey. Krimpen aan den IJssel is betrekkelijk klein, onze middelen zijn relatief beperkt, de gemeente is ook weinig gul als het om hockey gaat en de concurrentie van vooral HC Rotterdam, Leonidas en Victoria is groot. Waar enkele decennia geleden de groep ouderen, veteranen en veterinnen, substantieel was, is dat verleden tijd. Een sport als golf trekt vele ouderen in plaats van hockey tot op hoge leeftijd. Het gemis aan een scala van ervaren spelers drukt op het doorgeven en in stand houden van een hoge standaard. Dit alles neemt natuurlijk niet weg dat wij als club, leden, trainers en coaches en waar mogelijk teams ons moeten richten op groei, verbetering en resultaat. Winnen blijft toch leuk en stimulerend."

Je grootste ergernis als voorzitter...

Huib: „Ergernissen kan ik me niet herinneren. Ben altijd met veel plezier bezig geweest."

Theo: „Het waren er twee: langs de lijn kritiek op de club - en vooral op kader leden - die niet naar voren werd gebracht via de geëigende kanalen, en ouders die dachten dat MHC Krimpen een soort crèche was, zich uitend in drop-off en pick-up gedrag, bij voorkeur op de parkeerplaats buiten het hek."

Ruud: „Ik begon nogal naïef aan dit baantje. Voelde me geveid en vereerd en dacht dat het alleen maar leuk zou zijn. Dat bleek een verkeerde inschatting. De zittende bestuursleden zaten al jarenlang in het bestuur en hadden een onderling sterke band waar ik niet goed inpaste. Dat leverde spanningen op en leidden tot het opstappen van de rest van het bestuur. Gevolg: veel tumult binnen de vereniging, twee kampen, al dan niet uitgesproken verwijten en vijandigheid. Niet leuk allemaal.

Eén van de spelers van Heren-I bedreigde in de hitte van de strijd de bondsscheidsrechter op een dusdanige wijze dat ingrijpen van mijn kant noodzakelijk was. Maar wie was precies de boosdoener? Daar achter te komen bleek een onmogelijke opgave. Iedereen dekte iedereen, waarbij voorbij werd gegaan aan het belang van de club. Ook dat was geen leuk klusje."

Huug: De ongelijke behandeling door de gemeente van KOAG en MHC Krimpen wat betreft de financiering van het kunstgras."

Peter: „Ik heb gedurende vijf jaar het voorzitterschap met plezier verricht en ben de ergernissen, zo die er waren, vergeten. Er is altijd en overal wel wat. Zolang de leuke dingen maar overheersen zijn bestuursfuncties een genoegen om te vervullen."

Arnold: „Het gezanik van niksnutten in de club - hoewel spaarzaam, liggen mijn ervaringen natuurlijk vers in het geheugen. Mijn gebrek aan tijd om naast de zaterdagen en al het bestuurswerk ook op zondag vaak genoeg op de club aanwezig te zijn."

Maidenhead

Huib: „Met heel veel plezier vele malen naar Engeland geweest en met evenveel plezier Maidenhead hier ontvangen. De World Cup Veterans in 1986 was fantastisch met als hoogtepunt een diner met 1800 hockeyers van over de hele wereld in het Grosvenor House in Londen."

Arnold Stendahl: "Winnen blijft toch leuk en stimulerend."

Theo: „Mijn eerste contact met Maidenhead was gedurende ons jeugd-paastoernooi in 1983; het volgende jaar maakte ik deel uit van het eerste veteranenteam dat onder aanvoerschap van Jan Simons naar Maidenhead afreisde. Een saillant detail is dat ik speciale compensatie van Lionel Connor - de Maidenhead Tournooi organisator - kreeg voor het feit dat ik te jong was. Vele uitwisselingen zijn hierna gevolgd, met als hoogtepunt The World Hockey Championships Veterans in 1986. De voorronde werd door ons - net als Maidenhead - gespeeld in Surbi-

ton, een suburb van London. Helaas is het tot de voorronde beperkt gebleven. Vele malen zijn we in Maidenhead geweest, met altijd dezelfde formule: vrijdagavond drinken, zaterdagmorgen sightseeing, zaterdag namiddag een vriendschappelijke partij gevolgd door een diner waar het eten een excuus is om tafelredes af te steken, te toosten op iedereen op wie te toosten valt, goed te drinken, vaak nog gevolgd door community singing. Voor mijn bijdragen aan de wederzijdse vriendschap is mij de titel vice-president verleend. Ik ga nog ieder jaar naar het annual Veterans Dinner; dit jaar waren Jan-Willem Schouten, Huib Preij, Pips IJsseldijk en Louis Oosterom eveneens aanwezig. Reden: Jan-Willem kreeg de Jim Harris Trofee uitgereikt, vanwege zijn inspanning om Jim Harris - helaas te vergeefs - te reanimeren nadat Jim tijdens de vriendschappelijke wedstrijd tegen Krimpen een hartstilstand kreeg. Het is jammer dat de veteranenuitwisseling tot een eind gekomen is. Gelukkig zetten de jeugdteams de traditie voort. Persoonlijk heeft Maidenhead een zeer bijzondere betekenis: niet alleen heb ik er goede vrienden aan over gehouden die ik nog geregeld zie; ik heb ook via Maidenhead mijn huidige vrouw ontmoet. met wie ik nu al weer ruim negen jaar gehuwd ben."

Ruud: „Als vereniging was MHC Krimpen was op z'n best als onze Engelse vrienden overkwamen. Dat was een absoluut hoogtepunt. Maar ook het bezoek en de allerhartelijkste ontvangst in Maidenhead was iedere keer een feest: een prachtige traditie die zonder meer in ere dient te worden gehouden. Zelf heb ik altijd met veel plezier het alcoholgebruik van de jongelui gadegeslagen en vooral de manier waarop ze elkaar daarbij 'corrigeerden'. Pubers die hun grenzen opzoeken was vermaak voor mij. Het deed me sterk denken aan mijn eigen pubertijd waaraan ik veel plezier beleefd heb. En een coachende rol daarbij spelen was een leuke klus."

Huug: „Je moet er geweest zijn of het meegemaakt hebben om het te begrijpen: het is een werkelijk onvoorstelbare ervaring."

Peter: „Iets mooiers bestaat er in clubverband niet. Een evenement waar iedere twee jaar een groot deel van de club bij betrokken is mag je niet missen. Opvallend hierbij is dat telkens weer veel oud-leden acte de présence geven om weer even sfeer te proeven."

Arnold: „Te gek. Ik heb het met de jeugd mogen meemaken in 2007 en 2009. En in 2011 mag ik nog eenmaal. Wat een sportiviteit en feest, dagenlang. Maidenhead voor (ons) ouderen is verleden tijd. Helaas denk ik, zou dat wel hebben willen meemaken."